

Отъ този день Дѣлчо дигна пакъ гордо глава. Лицето му свѣтна.

Една сутринъ Дѣлчо поприбра конетѣ край горичката.

— Скоро ще пукне зората. Още малко и ще ставамъ,
— рече той и полегна край единъ храстъ...

Но какво е това! Татко му въ бѣла дълга дреха!.. Върви татко му къмъ него. Не, не върви, а се носи надъ земята, сѣкашъ хвърчи. Хвърчи, а нѣма крила. Ето, приближи Дѣлчо, дигна ржка и посочи къмъ изтокъ. Посочи блѣс-налата зора и яркитѣ слънчеви лъчи.

— Татко!.. — извика Дѣлчо и се събуди.

Скочи. Видението изчезна, изгуби се... Дълго време Дѣлчо стоя като закованъ на мѣстото си и гледа съ раз-тупкано сърдце къмъ слънцето, тамъ където татко му сочеше.

Дѣлчо реши. Повика жребца, сложи му юздата, яхна го и се изгуби изъ гората. Като достигна най-голъмия гжсталакъ, той скочи отъ коня и го завърза за едно дърво. После го погали по шията и му пошепна:

— Ще мирувашъ тукъ и ще ме чакашъ!..

Жребецътъ поклати глава, сѣкашъ го разбра.